

Официален вестник на Европейския съюз

С 182

Издание
на български език

Информация и известия

Година 61
28 май 2018 г.

Съдържание

IV Информация

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Съд на Европейския съюз

2018/C 182/01	Последни публикации на Съда на Европейския съюз в <i>Официален вестник на Европейския съюз</i>	1
---------------	--	---

V Становища

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

Съд

2018/C 182/02	Дело C-80/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. — Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Дело C-81/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Дело C-82/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. — Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Дело C-83/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 7 февруари 2018 г. — Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Дело C-97/18: Преюдициално запитване от Rechtbank Noord-Nederland (Нидерландия), постъпило на 12 февруари 2018 г. — Openbaar Ministerie/ET	7

BG

2018/C 182/07	Дело C-99/18 P: Жалба, подадена на 12 февруари 2018 г. от FTI Touristik GmbH срещу решението на Общия съд (осми състав), постановено на 30 ноември 2017 г. по дело T-475/16 — FTI Touristik GmbH/EUIPO	8
2018/C 182/08	Дело C-130/18: Преюдициално запитване от Amtsgericht Düsseldorf (Германия), постъпило на 19 февруари 2018 г. — flightright GmbH/Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Дело C-134/18: Преюдициално запитване от Arbeidsrechtbank Antwerpen (Белгия), постъпило на 19 февруари 2018 г. — Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv) . .	9
2018/C 182/10	Дело C-143/18: Преюдициално запитване от Landgericht Bonn (Германия), постъпило на 23 февруари 2018 г. — Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank	9
2018/C 182/11	Дело C-160/18: Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 28 февруари 2018 г. — X BV/Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Дело C-163/18: Преюдициално запитване от Rechtbank Noord-Nederland (Нидерландия), постъпило на 1 март 2018 г. — HQ, IP, чийто законен представител е HQ, JO/Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Дело C-179/18: Преюдициално запитване от Arbeidsrechtbank Gent (Белгия), постъпило на 7 март 2018 г. — Ronny Rohart/Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Дело C-180/18: Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 9 март 2018 г. — Agreenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Дело C-184/18: Преюдициално запитване от Tribunal Central Administrativo Sul (Португалия), постъпило на 12 март 2018 г. — Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Дело C-185/18: Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 9 март 2018 г. — Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Дело C-192/18: Иск, предявен на 15 март 2018 г. — Европейска комисия/Република Полша	14
2018/C 182/18	Дело C-201/18: Преюдициално запитване от Cour d'appel de Mons (Белгия), постъпило на 19 март 2018 г. — Mydibel SA/Белгийската държава	15
2018/C 182/19	Дело C-206/18: Иск, предявен на 23 март 2018 г. — Европейска комисия/Република Полша	16
2018/C 182/20	Дело C-221/18 P: Жалба, подадена на 27 март 2018 г. от Électricité de France (EDF) срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 16 януари 2018 г. по дело T-747/15, EDF/Комисия . . .	17
2018/C 182/21	Дело C-247/18 P: Жалба, подадена на 9 април 2018 г. от Италианската република срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 25 януари 2018 г. по дело T-91/16, Италия/Комисия . .	18
Общ съд		
2018/C 182/22	Дело T-271/10: Решение на Общия съд от 11 април 2018 г. — Н/Съвет (Обща външна политика и политика на сигурност — Командиран национален експерт към ПМЕС в Босна и Херцеговина — Решение за преназначаване — Компетентност на началника на ПМЕС да реши преназначаването на командирован национален експерт — Задължение за мотивиране — Злоупотреба с власт — Явна грешка в оценката — Психически тормоз)	20

2018/C 182/23	Дело T-274/15: Решение на Общия съд от 10 април 2018 г. — Alcogroup и Alcodis/Комисия (Жалба за отмяна — Конкуренция — Картели — Пазар на биоетанол и етанол — Административно производство — Разпореждане да се допусне проверка — Правомощия на Комисията за извършване на проверка — Закрила на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти — Документи, обменени след предходна проверка — Отказ на Комисията да спре разглежданите производства за нарушение — Необжалваем акт — Недопустимост)	20
2018/C 182/24	Дело T-732/16 R: Определение на председателя на Общия съд от 22 март 2018 г. — Valencia Club de Fútbol/Комисия (Обезпечително производство — Държавни помощи — Помощи, предоставени от Испания в полза на някои професионални футболни клубове — Държавна гаранция, предоставена от публичноправен субект — Решение, с което помощите се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар — Молба за спиране на изпълнението — Липса на неотложност)	21
2018/C 182/25	Дело T-766/16 R: Определение на председателя на Общия съд от 22 март 2018 г. — Hércules Club de Fútbol/Комисия (Обезпечително производство — Държавни помощи — Помощи, предоставени от Испания в полза на някои професионални футболни клубове — Държавна гаранция, предоставена от публичноправен субект — Решение, с което помощите се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар — Молба за спиране на изпълнението — Липса на неотложност)	22
2018/C 182/26	Дело T-361/17: Определение на Общия съд от 21 март 2018 г. — Eco-Bat Technologies и др./Комисия (Жалба за отмяна — Картели — Пазар за рециклиране на акумулатори за автомобили — Решение за коригиране на решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС и се налагат глоби — Срок за обжалване — Начален момент — Просрочие — Недопустимост)	22
2018/C 182/27	Дело T-574/17: Определение на Общия съд от 21 март 2018 г. — UD/Комисия (Публична служба — Получател на наследствена пенсия — Социална сигурност — Отхвърляне на искане за предварително разрешение за целите на възстановяването на някои медицински разходи — Ново искане — Чисто потвърдителен акт — Срок за обжалване — Недопустимост)	23
2018/C 182/28	Дело T-34/18: Жалба, подадена на 24 януари 2018 г. — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Дело T-135/18: Жалба, подадена на 5 март 2018 г. — Szegedi/Парламент	24
2018/C 182/30	Дело T-198/18: Иск, предявен на 16 март 2018 г. — Chrysse Demetriades & Co. и Provident Fund of the Employees of Chrysse Demetriades & Co/Съвет и др.	26
2018/C 182/31	Дело T-203/18: Жалба, подадена на 23 март 2018 г. — VQ/ЕЦБ	26
2018/C 182/32	Дело T-219/18: Жалба, подадена на 30 март 2018 г. — Piaggio & C./EUIPO — Zhejiang Zhong-neng Industry Group (Мотопеди)	28
2018/C 182/33	Дело T-228/18: Жалба, подадена на 5 април 2018 г. — Transtec/Комисия	29

IV

(Информация)

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Последни публикации на Съда на Европейския съюз в *Официален вестник на Европейския съюз*
(2018/C 182/01)

Последна публикация

ОВ С 166, 14.5.2018 г.

Предишни публикации

ОВ С 161, 7.5.2018 г.

ОВ С 152, 30.4.2018 г.

ОВ С 142, 23.4.2018 г.

ОВ С 134, 16.4.2018 г.

ОВ С 123, 9.4.2018 г.

ОВ С 112, 26.3.2018 г.

Може да намерите тези текстове на адрес

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. —
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado e Iberdrola
Generación Nuclear S.A.U.**

(Дело C-80/18)

(2018/C 182/02)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Ответник: Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Преюдициални въпроси

- 1) Принципът „замърсителят плаща“, закрепен в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които прогласяват като основни принципи равенството и недопускането на дискриминация, отразени в член 3[.] параграфи 1 и 2 от Директива 2009/72/ЕО ⁽¹⁾ — доколкото с него се цели по-специално постигането на конкурентен и недискриминационен пазар на електроенергия, който може да бъде изменен само от съображения от общ икономически интерес, включващи опазването на околната среда — допускат ли въвеждането на данъци, с които се облагат единствено производителите на електроенергия, използващи ядрена енергия, когато основната цел на тези данъци не е свързана с околната среда, а с увеличаването на приходите на финансовата система за електроенергията, поради което тези предприятия поемат по-голяма тежест за финансирането на тарифния дефицит в сравнение с други предприятия, извършващи същата дейност?
- 2) Европейската правна уредба допуска ли на конкурентен и недискриминационен пазар облагането с данъци за околната среда, чието въвеждане е обосновано с присъщия за ядрената дейност приток на замърсяване, без обаче да е нормативно конкретизирано — обосновката е предвидена в преамбюла на закона, поради което по отношение на данъка върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, в текста с правно обвързващо действие на закона не е отразено интернализирането на разходите, които се покриват с него, и по отношение на съхраняването на радиоактивните отпадъци също липсва конкретизация, тъй като разходите за тяхното управление и съхраняване се покриват от други данъци — когато освен това предназначението на постъпленията не е ясно определено и посочените предприятия са длъжни да поемат произтичащата от това гражданска отговорност до 1 200 милиона [евро]?
- 3) Изпълнено ли е изискването по член 3, параграф 2 от посочената директива задълженията, които следва да се налагат в общ икономически интерес, включително опазването на околната среда, да са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и да подлежат на проверка, когато екологичната цел и характерните елементи на данъците за околната среда не са конкретизирани в частта с нормативен характер на правната уредба?

- 4) Принципите „замърсителят плаща“ по член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, равенството и недопускането на дискриминация по членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз и членове 3 и 5 от Директива 2005/89/ЕО ⁽²⁾, — доколкото с тях се цели гарантиране на „успешното функциониране на вътрешния пазар на електроенергията“, задължавайки държавите членки да приемат „[в съответствие с тази директива] мерки, които не са дискриминиращи и не поставят непреодолими пречки пред пазарните участници“ — допускат ли национална правна уредба, с която финансирането на тарифния дефицит се възлага на всички предприятия в електроенергийния сектор, но на ядреноенергийните предприятия (с изключение на използващите водноенергийни източници, считани за възобновяеми) се налагат особено големи данъчни задължения, като по този начин те поемат по-голяма данъчна тежест в сравнение с други предприятия, които участват на енергийния пазар, без да са длъжни да покриват тези разходи, някои от които причиняват по-голямо замърсяване, чиято обосновка се основава на съображения за опазване на околната среда, предвид присъщите за ядрената дейност рискове и несигурност, без конкретизиране на разходите, без посочване на свързано с опазването на околната среда предназначение на приходите, докато управлението и съхраняването на отпадъците се покрива от други данъци и ядреноенергийните предприятия поемат гражданската отговорност, като се нарушава свободната конкуренция, съобразена с изискванията на либерализирания вътрешен пазар, и се облагодетелстват други оператори, произвеждащи електроенергия, които не са длъжни да плащат данъци, свързани с околната среда, когато за производството ѝ използват по-замърсяващи източници?
- 5) Противоречи ли на установения в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз принцип „замърсителят плаща“ данък върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, с който се облага само производството на ядрена енергия, без да се взема предвид какъвто и да е друг сектор, който може да генерира такива отпадъци, поради което други предприятия, извършващи дейност чрез използване на ядрен материал или източник, въпреки че оказват влияние върху опазването на околната среда, не подлежат на облагане?

⁽¹⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

⁽²⁾ Директива 2005/89/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 година относно мерки за гарантиране сигурност на доставките на електрическа енергия и инфраструктурните инвестиции (ОВ L 33, 2006 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 51, стр. 309).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. —
Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado**

(Дело C-81/18)

(2018/C 182/03)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Endesa Generación, S.A.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Принципът „замърсителят плаща“, закрепен в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с членове 20 и 21 от Хартата на основните права [на Европейския съюз], които прогласяват като основни принципи равенството и недопускането на дискриминация, отразени в член 3[.] параграфи 1 и 2 от Директива 2009/72/ЕО ⁽¹⁾ — доколкото с него се цели по-специално постигането на конкурентен и недискриминационен пазар на електроенергия, който може да бъде изменен само по съображения от общ икономически интерес, включващи опазването на околната среда — допускат ли въвеждането на данъци, с които се облагат само производителите на електроенергия, използващи ядрена енергия, когато действителната цел на тези данъци не е свързана с околната среда, а с увеличаването на приходите на финансовата система за електроенергията, поради което тези предприятия поемат по-голяма тежест за финансирането на тарифния дефицит в сравнение с други предприятия, извършващи същата дейност?

- 2) Посочената европейска правна уредба допуска ли на конкурентен и недискриминационен пазар облагането с данъци за околната среда, чието въвеждане е обосновано с присъщия за ядрената дейност приток на замърсяване, без обаче да е нормативно конкретизирано — обосновката е предвидена в преамбюла на закона, поради което по отношение на данъка върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, в текста с правнообвързващо действие на закона не е отразено интернализирането на разходите, които се покриват с него, и по отношение на съхраняването на радиоактивните отпадъци също липсва конкретизация, тъй като разходите за тяхното управление и съхраняване се покриват от други данъци — когато освен това предназначението на постъпленията не е ясно определено и посочените предприятия са длъжни да поемат произтичащата от това гражданска отговорност до 1 200 милиона [евро]?
- 3) Допуска ли член 3, параграф 2 от Директива 2009/72/ЕО, съгласно който конкретните задължения, които следва да се налагат на предприятия, работещи в електроенергийния сектор, в общ икономически интерес, включително опазването на околната среда, трябва да са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и да подлежат на проверка, въведените със Закон 15/2012 данъци, когато екологичната цел и характерните елементи на данъците за околната среда не са конкретизирани в частта с нормативен характер на правната уредба?
- 4) Принципите „замърсителят плаща“ по член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, равенството и недопускането на дискриминация по членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз и членове 3 и 5 от Директива 2005/89/ЕО ⁽²⁾, които целят гарантиране на „успешното функциониране на вътрешния пазар на електроенергията“, задължавайки държавите членки да приемат „[в съответствие с тази директива] мерки, които не са дискриминиращи и не поставят непреодолими пречки пред пазарните участници“, допускат ли национална правна уредба, с която финансирането на тарифния дефицит се възлага на всички предприятия в електроенергийния сектор, но на ядреноенергийните предприятия (с изключение на използващите водноенергийни източници, считани за възобновяеми) се налагат особено големи данъчни задължения, като по този начин те поемат по-голяма данъчна тежест в сравнение с други предприятия, които участват на енергийния пазар, без да са длъжни да покриват тези разходи, някои от които причиняват по-голямо замърсяване, чието обосновка се основава на съображения за опазване на околната среда, предвид присъщите за ядрената дейност рискове и несигурност, без конкретизиране на разходите, без да се определи свързано с опазването на околната среда предназначение на приходите, докато разходите за управлението и съхраняването на отпадъците се покриват от други данъци и ядреноенергийните предприятия поемат гражданската отговорност, като се нарушава свободната конкуренция, съобразена с изискванията на либерализирания вътрешен пазар, и се облагодетелстват други оператори, произвеждащи електроенергия, които не са длъжни да плащат тези данъци, когато за производството ѝ използват по-замърсяващи източници?
- 5) Допуска ли член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, който установява принципа „замърсителят плаща“, данък върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, с който се облага само производството на ядрена енергия, без да се взема предвид какъвто и да е друг сектор, който може да генерира такива отпадъци, поради което други предприятия, извършващи дейност чрез използване на ядрен материал или източник, въпреки че оказват влияние върху опазването на околната среда, не подлежат на облагане?

⁽¹⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

⁽²⁾ Директива 2005/89/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 година относно мерки за гарантиране сигурност на доставките на електрическа енергия и инфраструктурните инвестиции (ОВ L 33, 2006 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 51, стр. 309).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 6 февруари 2018 г. —
Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**

(Дело C-82/18)

(2018/C 182/04)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Endesa Generación, S.A.

Ответник: Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Преюдициални въпроси

- 1) Принципът „замърсителят плаща“, закрепен в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които прогласяват като основни принципи равенството и недопускането на дискриминация, отразени в член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2009/72/ЕО ⁽¹⁾, — доколкото с него се цели по-специално постигането на конкурентен и недискриминационен пазар на електроенергия, който може да бъде изменен само по съображения от общ икономически интерес, включващи опазването на околната среда — допускат ли въвеждането на данъци, с които се облагат само производителите на електроенергия, използващи ядрена енергия, когато действителната цел на тези данъци не е свързана с околната среда, а с увеличаването на приходите на финансовата система за електроенергията, поради което тези предприятия поемат по-голяма тежест за финансирането на тарифния дефицит в сравнение с други предприятия, извършващи същата дейност?
- 2) Европейската правна уредба допуска ли на конкурентен и недискриминационен пазар облагането с данъци за околната среда, чието въвеждане е обосновано с присъщия за ядрената дейност приток на замърсяване, без обаче да е нормативно конкретизирано — обосновката е предвидена в преамбюла на закона, поради което по отношение на данъка върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, в текста с правно обвързващо действие на закона не е отразено интернализирането на разходите, които се покриват с него, и по отношение на съхраняването на радиоактивните отпадъци също липсва конкретизация, тъй като разходите за тяхното управление и съхраняване се покриват от други данъци — когато освен това предназначението на постъпленията не е ясно определено и посочените предприятия са длъжни да поемат произтичащата от това гражданска отговорност до 1 200 милиона [евро]?
- 3) Изпълнено ли е изискването по член 3, параграф 2 от посочената директива задълженията, които следва да се налагат в общ икономически интерес, включително опазването на околната среда, да са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и да подлежат на проверка, когато екологичната цел и характерните елементи на данъците за околната среда не са конкретизирани в частта с нормативен характер на правната уредба?
- 4) Принципите „замърсителят плаща“ по член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, равенството и недопускането на дискриминация по членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз и членове 3 и 5 от Директива 2005/89/ЕО ⁽²⁾ — доколкото с тях се цели гарантиране на „успешното функциониране на вътрешния пазар на електроенергията“, задължавайки държавите членки да приемат „[в съответствие с тази директива] мерки, които не са дискриминиращи и не поставят непреодолими пречки пред пазарните участници“ — допускат ли национална правна уредба, с която финансирането на тарифния дефицит се възлага на всички предприятия в електроенергийния сектор, но на ядреноенергийните предприятия (с изключение на използващите водноенергийни източници, считани за възобновяеми) се налагат особено големи данъчни задължения, като по този начин те поемат по-голяма данъчна тежест в сравнение с други предприятия, които участват на енергийния пазар, без да са длъжни да покриват тези разходи, някои от които причиняват по-голямо замърсяване, чиято обосновка се основава на съображения за опазване на околната среда, предвид присъщите за ядрената дейност рискове и несигурност, без конкретизиране на разходите, без посочване на свързано с опазването на околната среда предназначение на приходите, докато управлението и съхраняването на отпадъците се покрива от други данъци и ядреноенергийните предприятия поемат гражданската отговорност, като се нарушава свободната конкуренция, съобразена с изискванията на либерализирания вътрешен пазар, и се облагодетелстват други оператори, произвеждащи електроенергия, които не са длъжни да плащат данъци, свързани с околната среда, когато за производството ѝ използват по-замърсяващи източници?

- 5) Противоречи ли на установения в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз принцип „замърсителят плаща“ данък върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, с който се облага само производството на ядрена енергия, без да се взема предвид какъвто и да е друг сектор, който може да генерира такива отпадъци, поради което други предприятия, извършващи дейност чрез използване на ядрен материал или източник, въпреки че оказват влияние върху опазването на околната среда, не подлежат на облагане?

- ⁽¹⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55)
- ⁽²⁾ Директива 2005/89/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 година относно мерки за гарантиране сигурност на доставките на електрическа енергия и инфраструктурните инвестиции (ОВ L 33, 2006 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 51, стр. 309).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 7 февруари 2018 г. —
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado**

(Дело C-83/18)

(2018/C 182/05)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Принципът „замърсителят плаща“, закрепен в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които прогласяват като основни принципи равенството и недопускането на дискриминация, отразени в член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2009/72/ЕО ⁽¹⁾ — доколкото с него се цели по-специално постигането на конкурентен и недискриминационен пазар на електроенергия, който може да бъде изменен само от съображения от общ икономически интерес, включващи опазването на околната среда — допускат ли въвеждането на данъци, с които се облагат единствено производителите на електроенергия, използващи ядрена енергия, когато основната цел на тези данъци не е свързана с околната среда, а с увеличаването на приходите на финансовата система за електроенергията, поради което тези предприятия поемат по-голяма тежест за финансирането на тарифния дефицит в сравнение с други предприятия, извършващи същата дейност?
- 2) Европейската правна уредба допуска ли на конкурентен и недискриминационен пазар облагането с данъци за околната среда, чието въвеждане е обосновано с присъщия за ядрената дейност приток на замърсяване, без обаче да е нормативно конкретизирано — обосновката е предвидена в преамбюла на закона, поради което по отношение на данъка върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, в текста с правно обвързващо действие на закона не е отразено интернализирането на разходите, които се покриват с него, и по отношение на съхраняването на радиоактивните отпадъци също липсва конкретизация, тъй като разходите за тяхното управление и съхраняване се покриват от други данъци — когато освен това предназначението на постъпленията не е ясно определено и посочените предприятия са длъжни да поемат произтичащата от това гражданска отговорност до 1 200 милиона [евро]?
- 3) Изпълнено ли е изискването по член 3, параграф 2 от посочената директива задълженията, които следва да се налагат в общ икономически интерес, включително опазването на околната среда, да са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и да подлежат на проверка, когато екологичната цел и характерните елементи на данъците за околната среда не са конкретизирани в частта с нормативен характер на правната уредба?

- 4) Принципите „замърсителят плаща“ по член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз, равенството и недопускането на дискриминация по членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз и членове 3 и 5 от Директива 2005/89/ЕО ⁽²⁾ — доколкото с тях се цели гарантиране на „успешното функциониране на вътрешния пазар на електроенергията“, задължавайки държавите членки да приемат „[в съответствие с тази директива] мерки, които не са дискриминиращи и не поставят непреодолими пречки пред пазарните участници“ — допускат ли национална правна уредба, с която финансирането на тарифния дефицит се възлага на всички предприятия в електроенергийния сектор, но на ядреноенергийните предприятия (с изключение на използващите водноенергийни източници, считани за възобновяеми) се налагат особено големи данъчни задължения, като по този начин те поемат по-голяма данъчна тежест в сравнение с други предприятия, които участват на енергийния пазар, без да са длъжни да покриват тези разходи, някои от които причиняват по-голямо замърсяване, чиято обосновка се основава на съображения за опазване на околната среда, предвид присъщите за ядрената дейност рискове и несигурност, без конкретизиране на разходите, без посочване на свързано с опазването на околната среда предназначение на приходите, докато управлението и съхраняването на отпадъците се покрива от други данъци и ядреноенергийните предприятия поемат гражданската отговорност, като се нарушава свободната конкуренция, съобразена с изискванията на либерализирания вътрешен пазар, и се облагодетелстват други оператори, произвеждащи електроенергия, които не са длъжни да плащат данъци, свързани с околната среда, когато за производството ѝ използват по-замърсяващи източници?
- 5) Противоречи ли на установения в член 191, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз принцип „замърсителят плаща“ данък върху генерирането на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, получени при производството на електроенергия от ядрени източници, с който се облага само производството на ядрена енергия, без да се взема предвид какъвто и да е друг сектор, който може да генерира такива отпадъци, поради което други предприятия, извършващи дейност чрез използване на ядрен материал или източник, въпреки че оказват влияние върху опазването на околната среда, не подлежат на облагане?

⁽¹⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

⁽²⁾ Директива 2005/89/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 януари 2006 година относно мерки за гарантиране сигурност на доставките на електрическа енергия и инфраструктурните инвестиции (ОВ L 33, 2006 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 51, стр. 309).

**Преюдициално запитване от Rechtbank Noord-Nederland (Нидерландия), постъпило на
12 февруари 2018 г. — Openbaar Ministerie/ET**

(Дело C-97/18)

(2018/C 182/06)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Noord-Nederland, Leeuwarden

Страни в главното производство

Заявител: Openbaar Ministerie

Ответник: ET

Преюдициални въпроси

- 1) Може ли член 12, параграф 1 от Рамково решение 2006/783/ПВР ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че при изпълнението в Нидерландия на решение за конфискация, изпратено от решаваща държава, може да бъде наложена принудителна мярка задържане по смисъла на член 577с от Наказателно-процесуалния кодекс, като се има предвид и решението на Hoge Raad от 20 декември 2011 г. ⁽²⁾, съгласно което принудителната мярка задържане трябва да се счита за наказание по смисъла на член 7, параграф 1 от ЕКПЧ?

- 2) Има ли за възможността за налагане на принудителна мярка задържане значение дали и правото на решаващата държава предвижда възможността за налагане на тази мярка?

⁽¹⁾ Рамково решение на Съвета от 6 октомври 2006 година за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация (ОВ L 328, 2006 г., стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 44).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP9449

Жалба, подадена на 12 февруари 2018 г. от FTI Touristik GmbH срещу решението на Общия съд (осми състав), постановено на 30 ноември 2017 г. по дело T-475/16 — FTI Touristik GmbH/EUIPO

(Дело C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: FTI Touristik GmbH (представител: A. Parr, Rechtsanwältin)

Друга страна в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени решение на осми състав на Общия съд от 30 ноември 2017 г. (дело T-475/16),

— да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква, че решението на Общия съд е основано на нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 ⁽¹⁾. Решението било ненадлежно мотивирано. Не били взети в предвид всички фактически обстоятелства, чиято взаимовръзка била необходима за преценката на опасността от объркване. Това представлявало грешка при прилагането на правото.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен и заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1.)

Преюдициално запитване от Amtsgericht Düsseldorf (Германия), постъпило на 19 февруари 2018 г. — flightright GmbH/Eurowings GmbH

(Дело C-130/18)

(2018/C 182/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Düsseldorf

Страни в главното производство

Жалбоподател: flightright GmbH

Ответник: Eurowings GmbH

Преюдициален въпрос

Следва ли член 5, параграф 1, буква в), подточка iii) от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 ⁽¹⁾ да се разбира в смисъл, че при отмяна на полет по-малко от седем дни преди началото на полета по разписание също не е налице право на обезщетение, когато в резултат на премаршрутиране пътникът губи като цяло време, което е по-малко от три часа, но повече от два часа, като действителното време за пристигане се забавя с повече от два часа, но с по-малко от три часа спрямо времето за пристигане по разписание?

⁽¹⁾ ОВ L 46, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218.

Преюдициално запитване от Arbeidsrechtbank Antwerpen (Белгия), постъпило на 19 февруари 2018 г. — Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Дело C-134/18)

(2018/C 182/09)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Страни в главното производство

Жалбоподател: Maria Vester

Ответник: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Преюдициални въпроси

В противоречие ли е с членове 45 и 48 от Договора от 25 март 1957 г. за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) обстоятелството, че в началото на неработоспособността последната компетентна държава членка отхвърля искане за получаване на обезщетения за инвалидност на основание член 57 от Регламент № 883/2004 ⁽¹⁾ от 29 април 2004 на Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социално осигуряване след изтичане на изчаквателен период от 52 седмици на неработоспособност, през който е признато правото на обезщетения за болест, а другата държава членка, която не е последно компетентна, прилага при разглеждане на искането за получаване на пропорционални обезщетения за инвалидност изчаквателен период от 104 седмици в съответствие с националното право на тази държава членка?

В съответствие ли е с правото на свободно движение обстоятелството, че по време на тази празнина в изчаквателния период съответното лице зависи от социални помощи или членове 45 и 48 ДФЕС задължават държавата членка, която не е последно компетентна, да разгледа искането за получаване на обезщетения за инвалидност след изтичането на предвидения в правото на последно компетентната държава изчаквателен период, дори когато правото на компетентната държава, която не е последна, не допуска това?

⁽¹⁾ ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82.

Преюдициално запитване от Landgericht Bonn (Германия), постъпило на 23 февруари 2018 г. — Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank

(Дело C-143/18)

(2018/C 182/10)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht Bonn

Страни в главното производство

Ищци: Antonio Romano, Lidia Romano

Ответник: DSL Bank

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 6, параграф 2, буква в) от Директива 2002/65/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна разпоредба или практика като разглежданата в главното производство, която не предвижда изключване на правото на оттегляне от договора при дистанционни договори за кредит, чието изпълнение е напълно приключено от двете страни по изричното искане на потребителя, преди потребителят да е упражнил правото си на оттегляне от договора?
2. Трябва ли член 4, параграф 2, член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, втора алинея, второ тире и член 6, параграф 6 от Директива 2002/65/ЕО да се тълкуват в смисъл, че при преценката дали е получена надлежно информацията, предвидена в националното право в съответствие с член 5, параграф 1 и член 3, параграф 1, точка 3, буква а) от Директива 2002/65/ЕО и относно упражняването на правото на потребителя да се оттегли от договора, съгласно националното право следва да се изхожда единствено от способността за разбиране, която притежава относително осведоменият, в разумни граници наблюдателен и съобразителен среден потребител, като се вземат предвид всички релевантни факти и всички обстоятелства, съпътстващи сключването на договора?
3. При отрицателен отговор на първия и втория въпрос:

Трябва ли член 7, параграф 4 от Директива 2002/65/ЕО да се тълкува в смисъл, че не допуска правна разпоредба на държава членка, която предвижда, че при уведомление за оттегляне от дистанционен договор за потребителски кредит доставчикът трябва не само да възстанови на потребителя сумата, която е получил от него по договора за дистанционна търговия, но и да му заплати обезщетение за получени ползи от тази сума?

⁽¹⁾ Директива 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 година относно дистанционна търговия на потребителски финансови услуги и за изменение на Директива 90/619/ЕИО на Съвета и на Директиви 97/7/ЕО и 98/27/ЕО (ОВ L 271, 2002 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 183).

Преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), постъпило на 28 февруари 2018 г. — X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Дело C-160/18)

(2018/C 182/11)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: X BV

Ответник: Staatssecretaris van Financiën

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 3, параграфи 2, 4 и 5 от Регламент (ЕО) № 1484/95 ⁽¹⁾ във връзка с член 141 от Регламент (ЕО) № 1234/2007 ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тези разпоредби механизъм за контрол, включително в случаите на последваща проверка, има единствено за цел да се гарантира, че компетентните органи ще имат възможност да установят своевременно факти или обстоятелства във връзка с поредица от сделки, които факти или обстоятелства могат да породят съмнения относно верността на декларираните CIF вносни цени и да наложат извършването на по-задълбочена проверка?

Или е вярно обратното становище, а именно че механизмът за контрол по член 3, параграфи 2, 4 и 5 от Регламент (ЕО) № 1484/95, включително в случаите на последваща проверка, следва да се тълкува в смисъл, че когато препродажба или препродажби са осъществени от вносителя на пазара на Общността на цена, по-ниска от декларираната CIF вносна цена за въпросната пратка с включени дължими вносни мита, тези препродажби не съответстват на предписаните условия (за пласиране) на пазара на Общността, така че дори само поради този факт се дължат допълнителни мита? Има ли значение за отговора на последния въпрос обстоятелството дали вносителят е препродал продуктите на цена, по-ниска от приложимата представителна цена? Във връзка с това от значение ли е фактът, че приложимата представителна цена в периода преди 11 септември 2009 г. е различна от установената след този период? Освен това релевантно ли е за отговора на тези въпроси обстоятелството дали купувачите в Съюза и вносителят са свързани лица?

- 2) Ако от отговора на изложените в точка 1 въпроси следва, че препродажбата на загуба е достатъчна индикация за това, че декларираната CIF вносна цена трябва да бъде отхвърлена, как в такъв случай следва да се определи размерът на дължимите допълнителни мита? Изчислява ли се митническата основа в съответствие с методите за определяне на митническата стойност в членове 29—31 от Регламент (ЕИО) № 2913/1992⁽³⁾ на Съвета относно създаване на Митнически кодекс на Общността? Или митническата основа следва да се установи единствено въз основа на приложимата представителна цена? Що се отнася до периода преди 11 септември 2009 г., допуска ли член 141, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1234/2007 използването на приложимата в този период представителна цена?
- 3) Ако от отговора на първия и втория преюдициален въпрос следва, че за възникването на задължението за заплащане на допълнителни мита е решаващо обстоятелството, че внесените продукти са препродадени на загуба на пазара на Общността, и че размерът на дължимите допълнителни мита трябва да се изчислява въз основа на представителната цена, то в такъв случай, като се има предвид решение на Съда на Европейския съюз от 13 декември 2001 г., *Kloosterboer Rotterdam B.V.*, C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681, съвместим ли е член 3, параграфи 2, 4 и 5 от Регламент (ЕО) № 1484/95 с член 141 от Регламент (ЕО) № 1234/2007?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1484/95 на Комисията от 28 юни 1995 година относно определяне на подробни правила за прилагане на системата на допълнителни вносни мита и относно фиксиране на представителни цени в секторите птиче месо и яйца и за яйчен албумин, и за отмяна на Регламент № 163/67/ЕИО (ОВ L 145, 1995 г., стр. 47; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 17, стр. 92).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 299, 2007 г., стр. 1).

⁽³⁾ ОВ L 302, 1992 г., стр. 1.

Преюдициално запитване от Rechtbank Noord-Nederland (Нидерландия), постъпило на 1 март 2018 г. — HQ, IP, чийто законен представител е HQ, JO/Aegean Airlines SA

(Дело C-163/18)

(2018/C 182/12)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Noord-Nederland

Страни в главното производство

Ищци: HQ, IP, чийто законен представител е HQ, JO

Ответник: Aegean Airlines SA

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 8, параграф 2 от Регламент № 261/2004⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че пътник, който съгласно (транспонираната в националното право) Директива 90/314/ЕИО⁽²⁾ относно пакетните туристически пътувания, пакетните туристически ваканции и пакетните туристически обиколки има право да поиска от туроператора си да му възстанови пълната стойност на билета, не може да изиска възстановяване и от въздушния превозвач?

- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли въпреки това пътникът да изиска от въздушния превозвач да му възстанови пълната стойност на билета, ако се приеме, че туроператорът му, ако може да бъде държан отговорен, не е в състояние от финансова гледна точка да възстанови пълната стойност на билета и че туроператорът не е предприел също така предпазни мерки, за да гарантира възстановяването?

- ⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218).
- ⁽²⁾ Директива 90/314/ЕИО на Съвета от 13 юни 1990 година относно пакетните туристически пътувания, пакетните туристически ваканции и пакетните туристически обиколки (ОВ L 158, 1990 г., стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 9, стр. 248).

Преюдициално запитване от Arbeidsrechtbank Gent (Белгия), постъпило на 7 март 2018 г. — Ronny Rohart/Federale Pensioendienst

(Дело C-179/18)

(2018/C 182/13)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Arbeidsrechtbank Gent

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ronny Rohart

Отговорник: Federale Pensioendienst

Преюдициални въпроси

Следва ли принципът на лоялно сътрудничество по член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, приет с Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 ⁽¹⁾ на Съвета от 29 февруари 1968 г., да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство на държава членка, което забранява при изчисляването на пенсията за осигурителен стаж и възраст на работник или служител въз основа на неговите вноски в тази държава членка да се взема предвид военната служба на заинтересованото лице, отбита в посочената държава членка, тъй като към момента на военната служба, както и след това, заинтересованото лице е било без прекъсване длъжностно лице на Европейския съюз и поради това не отговаря на изискванията за приравняване съгласно законодателството на държавата членка?

- ⁽¹⁾ Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно Правилника за длъжностните лица и Условието за работа на другите служители на Европейските общности и относно постановяване на специални мерки, временно приложими за длъжностни лица на Комисията (ОВ L 56, 1968 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12).

Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 9 март 2018 г. — Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico

(Дело C-180/18)

(2018/C 182/14)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Въззивник: Agrenergy Srl

Въззиваеи: Ministero dello Sviluppo Economico

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 3, параграф 3, буква а) от Директива 2009/28/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкува — в светлината на общия принцип на защита на оправданите правни очаквания и на установената от Директивата цялостна система за регулиране на стимулирането на производството на енергия от възобновяеми източници — в смисъл, че изключва съвместимостта с правото на Европейския съюз на национална правна уредба, която позволява на италианското правителство чрез последователни декрети за изпълнение да намали или дори да премахне вече определените тарифи за стимулиране?

⁽¹⁾ Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година за насърчване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ L 140, стр. 16).

Преюдициално запитване от Tribunal Central Administrativo Sul (Португалия), постъпило на 12 март 2018 г. — Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Дело C-184/18)

(2018/C 182/15)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Tribunal Central Administrativo Sul

Страни в главното производство

Жалбоподател: Fazenda Pública

Ответници: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Преюдициален въпрос

Трябва ли членове 12, 56, 57 и 58 от Договора за създаване на Европейската общност (понастоящем членове 18, 63, 64 и 65 от Договора за функционирането на Европейския съюз) да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство (член 43, параграф 2 от Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares [Кодекс за облагане на доходите на физическите лица], одобрен с Декрет-закон № 442-A/88 от 30 ноември 1988 г. в редакцията му съгласно Закон № 109-B/2001 от 27 декември 2001 г.), която облага печалбите, получени от прехвърлянето на недвижим имот с местонахождение в държава членка (Португалия) от гражданин на тази държава, установен в трета страна (Ангола) с по-висок данък в сравнение с прилагания за същия вид операции към печалби, получени от лице, установено в държавата по местонахождение на недвижимия имот?

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 9 март 2018 г. — Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia

(Дело C-185/18)

(2018/C 182/16)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Oro Efectivo S.L.

Ответник: Diputación Foral de Bizkaia

Преюдициални въпроси

Допускат ли Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, произтичащият от нея принцип на данъчен неутралитет и съдебната практика на Съда на Европейския съюз за нейното тълкуване национална правна уредба, според която държава членка може да начислява на предприятие или самостоятелно заето лице косвен данък, различен от данъка върху добавената стойност (ДДС), за придобиването на движима вещ (по-конкретно злато, сребро или бижута) от физическо лице, когато:

- 1) Придобитата вещ ще бъде предназначена чрез обработването ѝ или последващото ѝ прехвърляне за самата дейност на предприятието.
- 2) Ще бъдат извършени облагаеми с ДДС сделки при включването на придобитата вещ отново в търговския оборот, и
- 3) Приложимото законодателство в тази държава членка не допуска при такива сделки предприятието или самостоятелно заетото лице да приспадне платения при първото от посочените по-горе придобивания данък.

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Иск, предявен на 15 март 2018 г. — Европейска комисия/Република Полша

(Дело C-192/18)

(2018/C 182/17)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer и C. Valero)

Ответник: Република Полша

Искания на ищеца

- да се установи, че Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 157 от Договора за функционирането на Европейския съюз, член 5, буква а) и член 9, параграф 1, буква е) от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) ⁽¹⁾, тъй като чрез член 13, параграфи 1—3 от Ustawa z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Закон от 12 юли 2017 г. за изменение на Закона за организацията на общите съдилища) е въвела разграничение между пенсионната възраст на жените и мъжете, изпълняващи функцията на съдии в общите съдилища, съдии във Върховния съд и прокурори;
- да се установи, че Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея от Договора за Европейския съюз във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, тъй като чрез член 13, параграф 1 от посочения закон е намалила пенсионната възраст, приложима за съдиите от общите съдилища, като същевременно е признала на министъра на правосъдието правото да взема решения за удължаване на периода на активна служба на съдиите на основание член 1, параграф 26, букви b) и c) от същия закон, и
- Република Полша да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Комисията твърди, че Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 157 от Договора за функционирането на Европейския съюз, член 5, буква а) и член 9, параграф 1, буква е) от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена), както и задълженията си по член 19, параграф 1, втора алинея от Договора за Европейския съюз във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, тъй като чрез член 13, параграфи 1—3 от Ustawa z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ustroju sądów powszechnych (Закон от 12 юли 2017 г. за изменение на Закона за организацията на общите съдилища) е въвела разпоредби, в които се предвижда разграничение между пенсионната възраст на жените и мъжете, изпълняващи функцията на съдии в общите съдилища, съдии във Върховния съд и прокурори, и тъй като чрез член 13, параграф 1 от посочения закон е намалила пенсионната възраст, приложима за съдиите от общите съдилища, като същевременно е признала на министъра на правосъдието правото да взема решения за удължаване на периода на активна служба на съдиите на основание член 1, параграф 26, букви б) и с) от същия закон.

(¹) ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262.

**Преюдициално запитване от Cour d'appel de Mons (Белгия), постъпило на 19 март 2018 г. —
Mydibel SA/Белгийската държава**

(Дело C-201/18)

(2018/C 182/18)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour d'appel de Mons

Страни в главното производство

Жалбоподател: Mydibel SA

Ответник: Белгийската държава

Преюдициален въпрос

Трябва ли членове 14, 15, 168, 184, 185, 187 и 188 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност (¹) да се тълкуват и прилагат в смисъл, че следва или не следва да има ревизия/изменение на задължения за ДДС, приспаднат първоначално правилно, върху дълготраен недвижим актив, когато последният е станал предмет на сделка „sale and lease back“ („продажба и обратен лизинг“), като се има предвид, че:

- сделката „sale lease back“ обхваща заедно и едновременно учредяването от данъчнозадълженото лице на право на дългосрочно ползване (т.е. вещно право с временен характер) в полза на две финансови институции и сключването на договор за лизинг между тези институции и посоченото лице,
- посочената сделка „sale lease back“ представлява чисто финансова операция за увеличаване на ликвидните средства на данъчнозадълженото лице,
- сделката „sale and lease back“ („продажба и обратен лизинг“) не е облагаема с ДДС,
- дълготрайният недвижим актив остава във владение на данъчнозадълженото лице и е използван непрекъснато и трайно за облагаемата дейност на данъчнозадълженото лице, както преди, така и след сделката.

Съобразено ли е с принципа на неутралитет на ДДС и/или с принципа на равно третиране тълкуването и прилагането на посочените по-горе разпоредби, водещи до ревизия/изменение на първоначално приспаднатия ДДС?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в ОВ L 74, 2011 г., стр. 3, ОВ L 249, 2012 г., стр. 15 и ОВ L 323, 2015 г., стр. 31).

Иск, предявен на 23 март 2018 г. — Европейска комисия/Република Полша

(Дело C-206/18)

(2018/C 182/19)

Език на производството: полски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen)

Ответник: Република Полша

Искания на ищеца

- да се установи, че като не е приела необходимите законови, подзаконови и административни разпоредби, за да постигне съответствие с Директива 2014/26/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година относно колективното управление на авторското право и сродните му права и многотериториалното лицензиране на правата върху музикални произведения за използване онлайн на вътрешния пазар ⁽¹⁾, и при всички случаи като не е уведомила Комисията за тези разпоредби, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 43 от тази директива,
- Република Полша да бъде осъдена в съответствие с член 260, параграф 3 ДФЕС да заплаща периодична имуществена санкция за неизпълнението на задължението си за съобщаване на мерките за транспониране на Директива 2014/26/ЕС в размер от 87 612 EUR дневно, считано от деня на обявяването на съдебното решение по настоящото дело,
- Република Полша да бъде осъдена да заплати съдебните разходи.

Основания и основни доводи

Съгласно член 43, параграф 1 от Директива 2014/26/ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно колективното управление на авторското право и сродните му права и многотериториалното лицензиране на правата върху музикални произведения за използване онлайн на вътрешния пазар държавите членки са били длъжни да въведат законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за постигането на съответствие с тази директива, не по-късно от 10 април 2016 г. Те е трябвало незабавно да съобщят за това на Комисията.

На 22 ноември 2017 г. Република Полша представя на Комисията три вече съществуващи правни акта, които осигуряват само частично транспониране на Директива 2014/26/ЕС. Тъй като Република Полша все още не е въвела в полския правен ред, нито е привела в сила всички необходими разпоредби, Комисията решава да предяви иск пред Съда на Европейския съюз.

В исковата молба Комисията иска Република Полша да бъде осъдена да заплаща периодична имуществена санкция в размер на 87 612 EUR дневно, считано от деня на обявяването на съдебното решение по настоящото дело. Тази ставка е определена предвид тежестта и продължителността на нарушението и необходимостта да се постигне възпиращ ефект.

⁽¹⁾ ОВ L 84, 2014 г., стр. 72.

**Жалба, подадена на 27 март 2018 г. от Électricité de France (EDF) срещу решението, постановено от
Общия съд (трети състав) на 16 януари 2018 г. по дело T-747/15, EDF/Комисия**

(Дело C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Électricité de France (EDF) (представител: M. Debroux, адвокат)

Други страни в производството: Европейска комисия, Френска република

Искания на жалбоподателя

Главни искания до Съда:

- да отмени обжалваното решение,
- да се произнесе по първоинстанционната жалба като я уважи и вследствие на това отмени членове 1 — 5 от Решение (ЕС) 2016/154 на Комисията от 22 юли 2015 година относно държавна помощ SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾,

При условията на евентуалност:

- да се произнесе окончателно по първото основание и първата част на второто основание на първоинстанционната жалба, като уважи тази първа част на второто основание и вследствие на това да постанови, че принципът на оператор в условията на пазарна икономика е приложим към спорната мярка;
- да върне делото на друг състав на Общия съд, който да се произнесе по останалите основания и доводи, развити от жалбоподателя в жалбата му от 22 декември 2015 г., без да се произнася по съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство;

При условията на евентуалност спрямо предходното искане:

да върне делото на друг състав на Общия съд, който да се произнесе по всички основания и доводи, развити от жалбоподателя в жалбата му от 22 декември 2015 г., (включително изтъкнатите при условията на евентуалност), без да се произнася по съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство;

И във всички случаи:

да осъди Комисията да заплати пълния размер на съдебните разноски по настоящото производство.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири главни основания и едно основание при условията на евентуалност.

Първото основание е изведено от незачитането на силата на пресъдено нещо на решението, постановено от Общия съд на 15 декември 2009 г., EDF/Комисия (T-156/04). В обжалваното решение спорната мярка е определена като твърдяно данъчно освобождаване, за разлика от постановеното по същото дело решение от 15 декември 2009 г., в което този подход е изрично отхвърлен. В оправдание на това различие при идентификацията на спорната мярка, обжалваното решение явно имплицитно и погрешно изтъква необходимостта от тълкуване на решението от 15 декември 2009 г. „с оглед“ на потвърдителното решение на Съда от 5 юни 2012 г. (C-124/10 P). В това решение Съдът обаче не се е произнесъл по идентификацията на спорната мярка, което спада към фактическите констатации.

Второто основание е изведено от изопачаване на доказателствата, представени пред Общия съд. Тези доказателства описват действително приложената мярка за реструктуриране на капитала на EDF и не позволяват да се установи твърдяното данъчно освобождаване, идентифицирано от Общия съд.

Третото основание е изведено от неспазването на естеството и обхвата на задълженията за провеждане на надлежно и безпристрастно разследване, наложени с новата практика на Съда, по-специално с решение *Frucona Košice* от 20 септември 2007 г. (C-300/16 P), която при все това е била предмет на писмени становища пред Общия съд.

Четвъртото основание е изведено от неизпълнението от Общия съд на задължението за мотивиране, както с оглед на определянето на спорната мярка, така и с оглед на липсата на обсъждане на доводите на жалбоподателя, основани на решение *Frucona Košice*.

Накрая, изтъкнато при условията на евентуалност основание е грешката при прилагане на правото при определянето на твърдяната помощ като нова помощ, въпреки че тя е трябвало да се квалифицира като съществуваща помощ.

⁽¹⁾ ОВ L 34, стр. 152.

**Жалба, подадена на 9 април 2018 г. от Италианската република срещу решението, постановено от
Общия съд (пети състав) на 25 януари 2018 г. по дело T-91/16, Италия/Комисия**

(Дело C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Италианска република (представители: G. Palmieri, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— Италианската република се обръща към почитаемия Съд на Европейския съюз с искане на основание на членове 56 и 58 от Статута на Съда за отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 25 януари 2018 г., нотифицирано на 29 януари 2018 г., по дело T-91/16, с предмет отмяна на Решение C(2015)9413 на Комисията от 17 декември 2015 г., нотифицирано на 18 декември 2015 г., относно намаляване на вноската на Европейския социален фонд за Оперативната програма за регион Сицилия, която се вписва в Общностната рамка за структурни помощи за италианските региони, към които е насочена цел № 1 (POR, Sicilia, 2000 г.—2006 г.); както и с искане за отмяна на последното решение.

Основания и основни доводи

Италианската република обжалва пред Съда решението на Общия съд на Европейския съюз от 25 януари 2018 г. по дело T-91/16, с което той отхвърля жалбата на Италия срещу **Решение C(2015)9413 на Комисията от 17 декември 2015 г., нотифицирано на 18 декември 2015 г., относно намаляване на вноската на Европейския социален фонд за Оперативната програма за регион Сицилия, която се вписва в Общностната рамка за структурни помощи за италианските региони, към които е насочена цел № 1 (POR, Sicilia, 2000 г.—2006 г.)**.

Първо основание. Нарушение на член 39 от Регламент 1260/99 ⁽¹⁾, на членове 4, 6 и 10 от Регламент 438/[2001] ⁽²⁾, на член 317 ДФЕС и на принципа на тежестта на доказване.

Общият съд не е приел, че от фактите, които той самият е установил, следва, че повторната проверка на Комисията от 2008 г. се отнася до същите разходи, които вече са били проверени успешно през 2005 г. и 2006 г., като не са налице нови факти.

Второ основание. Нарушение на член 39 от Регламент 1260/99, на член 100 от Регламент 1083/2006 ⁽³⁾, на член 145 от Регламент 1303/2013 ⁽⁴⁾ и на принципите на добра администрация, на състезателност и на оправданите правни очаквания.

Общият съд е счел за обоснована, без да посочи основание за това, обща продължителност на процедурата за корекция от повече от седем години, по време на която процедура Комисията по същество е действала по такъв начин, че да определи дискреционно момента, от който да започне да тече прклузивният срок от шест месеца, считано от изслушването, за приемане на окончателното решение, като по този начин е обезсмислила императивния характер на този срок.

Трето основание. Нарушение на член 39, параграфи 2 и 3 от Регламент 1260/99 и на член 10 от Регламент 438/2001. Изопачаване на фактите.

Общият съд е приел, че установеният в случая процент на грешки се различава съществено за периодите преди и след 31 декември 2006 г., както и за разходите за „съгласувани“ проекти и за други проекти. Въпреки това той погрешно е счел за правилна корекция, основана на прилагането на единен процент на грешки от 32,65 % към всички години на действие на програмата и към всички видове проекти. По този начин Общият съд е нарушил принципите на пропорционалност на корекциите и на представителност на извадките.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 година за определяне на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 438/2001 на Съвета от 2 март 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета по отношение на системите за управление и контрол на помощта, отпускана по структурните фондове (GU L 63, pag. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 39).

⁽³⁾ Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1260/1999 (ОВ L 210, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 64 и поправка в ОВ L 302, 2015 г., стр. 112).

⁽⁴⁾ Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета (ОВ L 347, стр. 320).

ОБЩ СЪД

Решение на Общия съд от 11 април 2018 г. — Н/Съвет

(Дело T-271/10) ⁽¹⁾

(Обща външна политика и политика на сигурност — Командирован национален експерт към ПМЕС в Босна и Херцеговина — Решение за преназначаване — Компетентност на началника на ПМЕС да реши преназначаването на командирован национален експерт — Задължение за мотивиране — Злоупотреба с власт — Явна грешка в преценката — Психически тормоз)

(2018/C 182/22)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Н (представител: M. Velardo, адвокат)

Ответник: Съвет на Европейския съюз (представители: A. Vitro и F. Naert)

Предмет

На първо място, искане на основание член 263 ДФЕС за отмяната, от една страна, на решението от 7 април 2010 г., подписано от ръководителя на персонала на Полицейската мисия на Европейския съюз (ПМЕС) в Босна и Херцеговина, с което жалбоподателката е била преназначена на длъжността Criminal Justice Adviser — Prosecutor в регионалното бюро в Бая Лука (Босна и Херцеговина), и от друга страна, на решението от 30 април 2010 г., подписано от ръководителя на ПМЕС по член 6 от Решение 2009/906/ОВППС на Съвета от 8 декември 2009 година относно ПМЕС в Босна и Херцеговина (ОВ L 322, 2009 г., стр. 22), с което се потвърждава решението от 7 април 2010 г., и на второ място, искане на основание член 268 ДФЕС, с което се цели поправяне на вредата, която жалбоподателката твърди, че е претърпяла.

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Н да заплати съдебните разноски.

⁽¹⁾ ОВ C 221, 14.8.2010 г.

Решение на Общия съд от 10 април 2018 г. — Alcogroup и Alcodis/Комисия

(Дело T-274/15) ⁽¹⁾

(Жалба за отмяна — Конкуренция — Картели — Пазар на биоетанол и етанол — Административно производство — Разпореждане да се допусне проверка — Правомощия на Комисията за извършване на проверка — Закрила на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти — Документи, обменени след предходна проверка — Отказ на Комисията да спре разглежданите производства за нарушение — Необжалваем акт — Недопустимост)

(2018/C 182/23)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Alcogroup (Брюксел, Белгия) и Alcodis (Брюксел) (представители: P. de Bandt, J. Dewispelaere и J. Probst, avocats)

Отговорник: Европейска комисия (представители: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka и F. Jimeno Fernández)

Встъпили страни в подкрепа на жалбоподателите: Orde van Vlaamse Balies (Брюксел) (представители: първоначално T. Bontinck и P. Goffinet, впоследствие F. Wijckmans, S. Engelen и S. De Keer, avocats), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Брюксел) (представители: T. Bontinck, A. Guillerme и P. Goffinet, avocats), и Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Брюксел) (представители: T. Bontinck, A. Guillerme и P. Goffinet, avocats)

Предмет

Жалба по член 263 ДФЕС за отмяна на Решение C(2015) 1769 окончателен на Комисията от 12 март 2015 г., адресирано до Alcogroup, както и до всички пряко или непряко контролирани от него дружества, включително Alcodis, във връзка с производство по прилагане на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета (АТ.40244 — Bioethanol), и на писмото на Комисията от 8 май 2015 г., адресирано до Alcogroup в рамките на разследванията АТ.40244 — Bioethanol и АТ.40054 — Oil and Biofuel Markets

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата като недопустима.
- 2) Осъжда Alcogroup и Alcodis да понесат собствените си съдебни разходи, както и тези на Европейската комисия, включително разходите в производството по допускане на обезпечение.
- 3) Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone и Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles понесат собствените си съдебни разходи, направени в настоящото производство.

⁽¹⁾ ОВ C 279, 24.8.2015 г.

Определение на председателя на Общия съд от 22 март 2018 г. — Valencia Club de Fútbol/Комисия

(Дело T-732/16 R)

(Обезпечително производство — Държавни помощи — Помощи, предоставени от Испания в полза на някои професионални футболни клубове — Държавна гаранция, предоставена от публичноправен субект — Решение, с което помощите се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар — Молба за спиране на изпълнението — Липса на неотложност)

(2018/C 182/24)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Valencia Club de Fútbol, SAD (Валенсия, Испания) (представители: J. García-Gallardo Gil-Fournier и A. Guerrero Righetto, адвокати)

Отговорник: Европейска комисия (представители: G. Luengo, B. Stromsky и P. Němečková)

Встъпила страна в подкрепа на жалбоподателя: Кралство Испания (представител: A. Gavela Llopis)

Предмет

Молба на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС за спиране на изпълнението на Решение (ЕС) 2017/365 на Комисията от 4 юли 2016 година относно държавна помощ SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), приведена в действие от Испания в полза на Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva и Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (ОВ L 55, 2017 г., стр. 12)

Диспозитив

- 1) Отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

- 2) Отменя определението от 10 ноември 2016 г., Valencia Club de Fútbol/Комисия (T-732/16 R).
- 3) Не се произнася по съдебните разноски.

**Определение на председателя на Общия съд от 22 март 2018 г. — Hércules Club de Fútbol/Комисия
(Дело T-766/16 R)**

(Обезпечително производство — Държавни помощи — Помощи, предоставени от Испания в полза на някои професионални футболни клубове — Държавна гаранция, предоставена от публичноправен субект — Решение, с което помощите се обявяват за несъвместими с вътрешния пазар — Молба за спиране на изпълнението — Липса на неотложност)

(2018/C 182/25)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Hércules Club de Fútbol, SAD (Аликанте, Испания) (представители: S. Rating и Y. Martínez Mata, адвокати)

Ответник: Европейска комисия (представители: G. Luengo, B. Stromsky и P. Němečková)

Встъпила страна в подкрепа на жалбоподателя: Кралство Испания (представител: A. Gavela Llopis)

Предмет

Молба на основание членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС за спиране на изпълнението на Решение (ЕС) 2017/365 на Комисията от 4 юли 2016 година относно държавна помощ SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), приведена в действие от Испания в полза на Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva и Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (ОВ L 55, 2017 г., стр. 12)

Диспозитив

- 1) Отхвърля молбата за допускане на обезпечение.
- 2) Отменя определението от 11 ноември 2016 г., Hércules Club de Fútbol/Комисия (T-766/16 R).
- 3) Не се произнася по съдебните разноски.

**Определение на Общия съд от 21 март 2018 г. — Eco-Bat Technologies и др./Комисия
(Дело T-361/17) ⁽¹⁾**

(Жалба за отмяна — Картели — Пазар за рециклиране на акумулатори за автомобили — Решение за коригиране на решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС и се налагат глоби — Срок за обжалване — Начален момент — Просрочие — Недопустимост)

(2018/C 182/26)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Eco-Bat Technologies Ltd (Матлок, Обединено кралство), Berzelius Metall GmbH (Браубах, Германия) и Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Базоз-ле-Галеранд, Франция) (представители: M. Brealey, QC, I. Vandenborre и S. Dionnet, avocats)

Ответник: Европейска комисия (представители: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski и J. Szczodrowski)

Предмет

Жалба на основание член 263 ДФЕС, с която се иска, от една страна, отмяна на Решение C(2017)900 окончателен на Комисията от 8 февруари 2017 г. относно производство по член 101 ДФЕС (преписка AT.40018 — Рециклиране на акумулатори за автомобили), изменено с Решение C(2017)2223 окончателен на Комисията от 6 април 2017 г., и от друга страна, намаляване на размера на наложената на жалбоподателите глоба.

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата като недопустима.
- 2) Осъжда Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH и Société traitements chimiques des métaux (STCM) да заплатят съдебните разходи.

⁽¹⁾ ОВ С 318, 25.9.2017 г.

Определение на Общия съд от 21 март 2018 г. — UD/Комисия

(Дело T-574/17) ⁽¹⁾

(Публична служба — Получател на наследствена пенсия — Социална сигурност — Отхвърляне на искане за предварително разрешение за целите на възстановяването на някои медицински разходи — Ново искане — Чисто потвърдителен акт — Срок за обжалване — Недопустимост)

(2018/C 182/27)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: UD (представители: S. Orlandi и T. Martin, avocats)

Ответник: Европейска комисия (представители: T. Bohr и M. Mensi)

Предмет

Искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията да не предостави на жалбоподателката предварителното разрешение за целите на възстановяването на някои медицински разходи

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата като недопустима.
- 2) Осъжда UD да заплати направените от нея съдебни разходи, както и тези на Европейската комисия.

⁽¹⁾ ОВ С 369, 30.10.2017 г.

Жалба, подадена на 24 януари 2018 г. — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Дело T-34/18)

(2018/C 182/28)

Език на жалбата: италиански

Страни

Жалбоподател: Giove Gas Srl (Таркиния, Италия) (представители: A. Bergonzini и F. Dinelli, avvocati)

Отговорник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Париж, Франция)

Данни за производството пред EUIPO

Заявител на спорната марка: жалбоподателят

Спорна марка: фигуративна марка на Европейския съюз със словните елементи „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA“ — заявка за регистрация № 14 740 559

Производство пред EUIPO: производство по възражение

Обжалвано решение: решение на втори апелативен състав на EUIPO от 27 ноември 2017 г. по преписка R 1271/2017-2

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да измени изцяло обжалваното решение,
- да разпреди на EUIPO да регистрира марката.

Изложено основание

- Нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 1001/2017.

Жалба, подадена на 5 март 2018 г. — Szegedi/Парламент

(Дело T-135/18)

(2018/C 182/29)

Език на производството: унгарски

Страни

Жалбоподател: Csanád Szegedi (Будапеща, Унгария) (представител: Kristóf Bodó, abogado)

Отговорник: Европейски парламент

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- Да отмени дебитно известие № 2017-1635, издадено от Генералния секретар на Европейския парламент.
- Да отмени решението за възстановяване, издадено от Генералния секретар на Европейския парламент на 30 ноември 2017 г., за сумата от 264 196,11 EUR.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага седем основания.

1. Първото основание е изведено от обстоятелството, че исканията относно възстановяването на пътните разноски и относно акредитираните парламентарни сътрудници в решението на Генералния секретар противоречат на обективната действителност. Жалбоподателят претендира единствено възстановяването на пътните разноски в случаите, в които има право на това във връзка с постановеното в Решение 2009/C 159/01 на Бюрото на Европейския парламент, с което се установяват мерки по прилагане на Устава на членовете на Европейския парламент.

Акредитираните парламентарни сътрудници, към които препраща решението и които се намират в договорно отношение с Европейския парламент, извършват задачи, подпомагащи изпълнението на функциите на жалбоподателя като член на Европейския парламент в Брюксел и Страсбург.

2. Второто основание е изведено от нарушение на принципа на равни процесуални възможности

Жалбоподателят е нямал достъп до доказателствата в подкрепа съдържащите се в решението на Генералния секретар факти. Въпреки че е поискал това писмено, Генералният секретар не му е изпратил въпросните доказателства, поради което е бил възпрепятстван във всеки един момент да представи становището си по същество. Решението на Генералния секретар, доколкото на него се основава дебитното известие, като правен акт, засягащ жалбоподателя, е прието в нарушение на принципа за безпристрастен и справедлив процес и на принципа за равни процесуални възможности и на правото на защита на жалбоподателя.

3. Третото основание е изведено от допусната в решението на Генералния секретар грешка при прилагане на правото, що се отнася до тежестта на доказване. Противно на посоченото в решението на Генералния секретар, доводите, изложени в точка 54 от решението на Общия съд от 10 октомври 2014 г. по дело T-479/13, Marciani/Парламент, не могат да се приемат за релевантни по настоящото дело, по-специално защото в случая на члена на Европейския парламент Marciani е трябвало да се приложи правната уредба, свързана с разностите и надбавките на членовете на Европейския парламент, докато през мандата на жалбоподателя като член на Европейския парламент вече е бил в сила Регламент (ЕО) № 160/2009 на Съвета.

4. Четвъртото основание е изведено от липса на правно основание за възстановяване на възнаграждението, платено на акредитираните парламентарни сътрудници. Това основание се състои от две части.

Първата част от четвъртото основание се позовава на липсата на правно отношение между жалбоподателя и Европейския парламент. След влизането в сила на Регламент (ЕО) № 160/2009 на Съвета Европейският парламент, а не членът на Европейския парламент, се намира в правно отношение с акредитирания парламентарен сътрудник, като Европейският парламент не възстановява разходите, а плаща възнаграждение. Що се отнася до съответното трудово правоотношение на акредитираните парламентарни сътрудници, жалбоподателят не е договорно обвързан с Европейския парламент. Европейският парламент не е заплатил на жалбоподателя съответното възнаграждение на акредитирания парламентарен сътрудник. При липсата на правно отношение и основание жалбоподателят не може да е задължен да възстанови поисканата сума в полза на Европейския парламент.

Втората част от четвъртото основание се извежда от факта, че външната дейност за акредитираните парламентарни сътрудници, не поражда никакво право на възстановяване на платеното възнаграждение. Член 12 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз не забранява извършването на външна дейност, но само с предварително получено разрешение на органа по назначаването. За разлика от това в случаите, в които не се изисква разрешение, правната уредба не предписва санкции под формата на пълно възстановяване на платеното възнаграждение.

5. Петото основание е изведено от забраната за прилагане на разпоредба, която установява задължение, с обратна сила. В рамките на правните основания на искането точка 8 от решението на Генералния секретар се отнася до член 39 а от мерките по прилагане, при положение че Решение № 2015/C 397/03 на Бюрото на Европейския парламент, доколкото с него се изменят мерките по прилагане на устава на членовете на Европейския парламент, се прилага от 1 януари 2016 г., така че той не може да е релевантен в настоящия спор.
6. Шестото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране и от нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото се отнася до определянето на сумата. Препоръчаният размер не е обоснован подробно чрез метод на изчисление и предполага, че парламентарният сътрудник никога не е работил за жалбоподателя.
7. Седмото основание е изведено от преценка на доказващия датата на пътуването документ, свързан с възстановяването на пътните разходи, според която той се отклонява от целта си и от него е направен необоснован извод.

Иск, предявен на 16 март 2018 г. — Chrysses Demetriades & Co. и Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Съвет и др.

(Дело T-198/18)

(2018/C 182/30)

Език на производството: английски

Страни

Ищци: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Лимасол, Кипър), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Лимасол) (представители: P. Tridimas, Barrister)

Ответници: Съвет на Европейския съюз, Европейска комисия, Европейска централна банка, Еврогрупа и Европейски съюз

Искания на ищците

Ищците искат от Общия съд:

- да осъди ответниците да платят на ищците сумите, посочени в приложената към исковата молба таблица, ведно с лихви, считано от 26 март 2013 г. до постановяването на решение на Общия съд,
- да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.

При условията на евентуалност ищците искат от Общия съд:

- да установи извъндоговорната отговорност на Европейския съюз и/или на институциите му, ответници по делото,
- да определи процедурата, по която следва да се установят действително претърпените от ищците загуби, и
- да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на иска си ищците излагат четири основания, които по същество са идентични или сходни с тези по дело T-197/18, JV Voscf и др./Съвет и др.

Жалба, подадена на 23 март 2018 г. — VQ/ЕЦБ

(Дело T-203/18)

(2018/C 182/31)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: VQ (представител: G. Cahill, Barrister.)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени съгласно член 263 ДФЕС решение SNC-2016-0026 на Европейската централна банка от 14 март 2018 г.,

- да установи съгласно член 277 ДФЕС, че член 18, параграф 6 от Регламента за ЕНМ ⁽¹⁾ е незаконосъобразен и поради това да отмени посоченото решение, и
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три основания.

1. В рамките на първото основание се твърди, че ЕЦБ е нарушила член 18, параграф 1 от Регламента за ЕНМ и член 49, параграф 1 от Хартата за основните права на Европейския съюз като налага административна имуществена санкция на основание на правна уредба, основаваща се на актове на правото на ЕС и на националното право, които нямат директен ефект.
 - Жалбоподателят твърди, че извършеното от него обратно изкупуване на съкровищни акции между 1 януари 2014 г. и 31 декември 2015 г. не следва да се счита за нарушение на членове 77, буква а) и член 78 от Регламент № 575/2013, ⁽²⁾ тъй като до 1 януари 2016 г. предпазният капиталов буфер не е бил в сила и не е бил определен.
 - Доколкото решението на ЕЦБ се основава на правилата относно предпазния капиталов буфер в Директива 2013/36, ⁽³⁾ които до 1 януари 2016 г. не са били задължителни, нито са били в сила, нито пък са били определени, жалбоподателят посочва, че ЕЦБ е наложила административна имуществена санкция при липсата на пряко приложима разпоредба на правото на ЕС и националното право.
 - Ето защо обжалваното решение е в нарушение на член 18, параграф 1 от Регламента за ЕНМ и по-специално на принципа на законност, установен в член 49, параграф 1 от Хартата на основните права.
2. В рамките на второто основание се твърди, че ЕЦБ нарушила член 132, параграф 1, буква б) от Регламент 468/2014, ⁽⁴⁾ тъй като постановява публикуване на административна имуществена санкция, което не е анонимно.
3. В рамките на третото основание се твърди, че член 18, параграф 6 от Регламента за ЕНМ е незаконосъобразен и нарушава член 263, шеста алинея ДФЕС и член 47 от Хартата на основните права, тъй като с него се налага задължението да се публикува административна имуществена санкция, независимо че жалбоподателят възнамерява да обжалва пред Общия съд в срока по член 263, шеста алинея ДФЕС.
 - Посредством въвеждането на разпоредба като член 18, параграф 6 от Регламента за ЕНМ Съветът възможността на жалбоподател, заинтересован да обжалва решението административна имуществена санкция да не бъде публикувана анонимно, да се възползва от двумесечния срок по член 263, шеста алинея ДФЕС.
 - Обжалваната разпоредба дерогира двумесечния срок за подаването на жалба за отмяна и предоставя на ЕЦБ едностранно правомощие да определи момента, в който кредитна институция трябва да подаде жалба.
 - Докато ЕЦБ има правомощието да публикува административната имуществена санкция, съответната кредитна институция трябва да подаде жалба преди решението на ЕЦБ за публикуване на санкцията. Това положение създава необоснована несигурност за кредитната институция, която в крайна сметка може да ограничи нейната възможност да обжалва и нарушава основното ѝ право на ефективни правни средства за защита.

- Ето защо член 18, параграф 6 от Регламента за ЕНМ е в противоречие с член 263, шеста алинея ДФЕС и с член 47 от Хартата за основните права.
- Доколкото ЕЦБ е лишила жалбоподателя от право на ефективни правни средства за защита, обжалваното решение следва да се отмени.

- (¹) Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63).
- (²) Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1).
- (³) Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338).
- (⁴) Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определения на национално равнище органи (Рамков регламент за ЕНМ) (ЕЦБ/2014/17) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1).

**Жалба, подадена на 30 март 2018 г. — Piaggio & C./EUIPO — Zhejiang Zhongneng Industry Group
(Мотопеди)**

(Дело T-219/18)

(2018/C 182/32)

Език на жалбата: италиански

Страни

Жалбоподател: Piaggio & C. SpA (Понтедера, Италия) (представител: F. Jacobacci, avvocato)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Тайчжоу, Китай)

Данни за производството пред EUIPO

Притежател на спорния промишлен дизайн: другата страна в производството пред апелативния състав

Спорен промишлен дизайн: промишлен дизайн на Общността 1 783 655-0002

Обжалвано решение: решение на трети апелативен състав на EUIPO от 19 януари 2018 г. по преписка R 1496/2015-3

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да обяви за недействителен регистрирания промишлен дизайн на Общността № 1 783 655-0002, собственост на притежателя, поради всички мотиви, изложени в настоящата жалба,
- да разпорежи ответникът и притежателят да поемат разноските по производството пред апелативния състав съгласно предвиденото в член 190 от Процедурния правилник на Общия съд,
- да осъди EUIPO и евентуалната встъпила страна да заплатят всички съдебни разноски по настоящото производство.

Изложени основания

- Неправилно тълкуване и прилагане на член 6 от Регламента относно промишления дизайн на Общността;
- Нарушение на член 25, параграф 1, буква д) от Регламента относно промишления дизайн на Общността;
- Нарушение на член 25, параграф 1, буква е) от Регламента относно промишления дизайн на Общността.

Жалба, подадена на 5 април 2018 г. — Transtec/Комисия

(Дело T-228/18)

(2018/C 182/33)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Transtec (Брюксел, Белгия) (представители: L. Levi и N. Flandin, avocats)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да се обяви настоящата жалба за допустима и основателна

и в резултат на това:

- да се отмени решението от 26 март 2018 г., по силата на което Европейската комисия отхвърля офертата на консорциума, чието водещо дружество е жалбоподателят, за лот № 3 в рамките на обществената поръчка „Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI“ (наричана по-нататък „обществената поръчка“) относно рамков договор за доставката на услуги в полза на трети страни, получатели на външната помощ на ЕС, и присъжда лот № 3 на други десет оференти,
- като процесуално-организационни действия (във връзка с член 55 от Процедурния правилник на Общия съд) да прикани ответника да представи (i) характеристиките и предимствата на десетте приети оферти за лот № 3, както и техните резултати за подпозиции 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6 от позицията „Обща организация и методология“ (Global Organisation and Methodology) и резултатите, получени от десетте приети оферти за лот № 3 за техническата позиция (Technical score) и за финансовата позиция (Financial score), и (ii) подробния доклад на комисията за оценка,
- да обяви за допустимо и основателно искането за обезщетение със сума за брутен марж от 2 400 000 EUR;
- да осъди ответника да заплати всички съдебни разходи.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага шест основания.

1. Първото основание е изведено от нарушение на член 106 от Регламент (ЕС, ЕВРАТОМ) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, стр. 1) (наричан по-нататък „финансовият регламент“) и на член 4 от указанията за оферетните (Instructions to Tenderers) (наричани по-нататък „указанията“). Според жалбоподателя Комисията е допуснала това нарушение, доколкото не е изключила поради нередности оферент, част от единия от консорциумите, на които е възложена обществената поръчка.

2. Второто основание е изведено от явна грешка в преценката на Комисията и от нарушение на разпоредбите на член 110, параграф 5 от финансовия регламент, на член 151 от Делегирания регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, стр. 1) (наричан по-нататък „регламентът за прилагане“), на задължението, произтичащо от член 41, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), за спазване на принципа на добра администрация и на член 15, параграф 3 от указанията, доколкото според жалбоподателя Комисията не е направила достатъчно внимателен преглед на необичайно ниските оферти.
 3. Третото основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране по член 113, параграф 2 от финансовия регламент и на член 161, параграф 1 от регламента за прилагане.
 4. Четвъртото основание е изведено от нарушение на правото на ефективни правни средства за защита, предвидено в член 47 от Хартата.
 5. Петото основание е изведено от нарушение на принципите на равно третиране, на недопускане на дискриминация и на гарантиране на лоялна конкуренция, на член 102, параграфи 1 и 2 от финансовия регламент поради незаконосъобразността на разпоредбите на член 7 от указанията.
 6. Шестото основание е изведено от нарушение на принципа на добра администрация, както е предвиден в член 41 от Хартата, поради незаконосъобразността на разпоредбите на член 7, параграф 3 от указанията.
-

ISSN 1977-0855 (електронно издание)
ISSN 1830-365X (печатно издание)

Служба за публикации на Европейския съюз
2985 Люксембург
ЛЮКСЕМБУРГ

BG